

İyilik Neden Önemli ve Gerekli?

İyilik, yalnızca bir ahlaki seçenek değil, insanın varoluşsal zorunluluğudur. Onu ihmal etmek, hem kendimize hem de dünyaya veya hayata karşı işlenen sessiz bir günahıdır.

Gerçek iman, kötülükten uzak durmakla tamamlanmaz; bildiği iyiliği yapma cesaretiyle olgunlaşır. Çünkü ertelenen iyilik, çoğu zaman hiç yapılmayan iyilik olur. Ve yapılmayan iyilik, insanın ruhuna işlenmiş görünmez bir günah olarak kalır.

Süryani kültürünün bilge kaleminden Ninovalı Mor İshak (7. yüzyıl), iyiliğin ihmalini ruhsal bir kayıp olarak görür: **“İyiliği bildiği hâlde yapmayan kişi, yalnızca kardeşine değil, kendi ruhuna da zulmeder. Çünkü ihmal, kalpte taş kesilmiş bir duyarsızlık doğurur.”**

Bu nedenle iyiliği yapmamak, ruhun inceliğini körelten bir taşlaşmadır. İyilik gerekli değil, zorunludur: Kalbi diri tutan, onu katılıktan koruyan bir nefes gibidir. İyilik, ihmal edilmeyecek kadar hayati ve değerlidir.

İyiliğin Sessiz Günahı

Aziz Yakup'un mektubundaki şu cümle, insanın varoluşsal sorumluluğunu en yalın hâliyle dile getirir: **“Bu nedenle, yapılması gereken iyi şeyi bilip de yapmayan, günah işlemiş olur.”** (Yakup 4: 17)

Bu ifade bize şunu hatırlatır: Günah yalnızca kötülük yapmak değildir. İnsan, bildiği hâlde yapmadığı her iyilikte de eksilir. Çünkü iyilik, sadece ahlaki bir görev değil, aynı zamanda insanın ruhunu diri tutan bir ihtiyaçtır. Ruh iyilikle nefes alır, iyilikle canlı kalır.

İyiliğin Ontolojik Yönü

İyilik, insanın varoluşuna nakşedilmiş en temel yükümlülüktür. Çünkü insan, yalnızca aklıyla değil, vicdanıyla da insandır. Vicdanın suskunluğu, insanı kendi özünden uzaklaştırır. Bu yüzden iyiliği bilip yapmamak, sadece toplumsal bir eksiklik değil, varoluşsal bir yabancılaşmadır.

Aziz Mor Efrem (306-373) şöyle der: **“İyilik fırsatı güneşin ışığı gibidir; doğduğunda onu kabul etmezsen, kaybolduğunda karanlık kalırsın.”**

İyilik ertelendiğinde ışığını yitirir; kaybedilen ise yalnızca bir fırsat değil, insanın içsel aydınlığıdır.

İyiliğin Işığı ve Mirası

Mor Narsay (399-502) bu hakikati şöyle dile getirir: **“Yüce Tanrı insana iyiliği bir tohum gibi verir. Onu toprağa ekmeyen, hasadını göremez.”**

İyilik, bireysel bir sorumluluk olmanın ötesinde, kolektif geleceğe bırakılan bir mirastır. Ekilmeyen iyilik, gelecekte çalınmış bir berekettir.

Bu yüzden iyilik zorunludur: Hem şimdiyi arındırır, hem geleceği besler. Çünkü iyilik, hayatın özüdür; varoluşu parlatan ışık, kalbi canlandıran nefes, insana insanlığını hatırlatan hakikattir.

Sonuç olarak, iyilik, insanın varoluşunun kalbidir. Onsuz kalp atmaz, hayat anlamını yitirir.

Yusuf Beğtaş

www.karyohliso.com